

lets over HET NIEUWE (nationale) FILMWEDSTRIJD-REGLEMENT

Wie in de loop der jaren behoord heeft, of nog behoort, tot de regelmatige inzenders naar de Nationale Filmwedstrijd (Uitgeschreven door de Nederlandse Organisatie van Amateurfilmclubs), zal het na ontvangst van het Wedstrijdreglement 1959 zijn opgevallen dat daarin verschillende, vrij belangrijke en ook principiële, wijzigingen zijn aangebracht. Het meest in het oog vallend is daarbij wel de drastische vereenvoudiging van artikel 1. Na de voordien zeer uitvoerige omschrijving, waarin de amateur-status van de inzender werd vastgelegd in een aantal, daartoe opgestelde, beperkende bepalingen, werd in het nieuwe reglement volstaan met een viertal regels waarin slechts gesproken wordt van „amateurFILMS” in plaats van „amateurFILMERS”.

De oorzaak van deze, toch wel opmerkelijke, „switch” kan worden gezocht in de ervaring die Nederland in internationaal verband heeft opgedaan. De buitenlandse zusterorganisaties hebben namelijk reeds jarenlang minder consequente maatstaven inzake het filmamateurisme aangehouden. En waarschijnlijk mag hieruit worden verklaard dat Nederland, bij de U.N.I.C.A. wedstrijden, steeds verder in rangvolgorde is afgezakt (men leze hierover het betreffende artikel van Ir. Brusse).

Het grote voordeel is evenwel, dat nu wel weer die filmers kunnen inzenden, die tot nu toe als „semie-professionals” werden gedoodverfd, ook al ging hun bemoeienis met dit professionalisme niet verder dan in zijdelings verband. Men denke aan „animators” bij de teken- en reclamefilm, geluids- en lichttechnici, scenarioschrijvers, cutters, kortom mensen, die misschien nog nooit een beroepsCAMERA in handen hebben gehad, maar die in hun vrije tijd met liefde worstelen met hun smalfilm materiaal.

Daarentegen is het weer wél opmerkelijk, dat via artikel 2, sub a, iemand die in opdracht van een reisbureau een propagandafilm maakt en dat tegen betaling of op grond van bijzondere faciliteiten doet of verder een opdracht van een onderneming of overheidsinstantie aanvaardt (ook de vergoeding van het materiaal valt hieronder) wél is uitgesloten! Althans voor dat speciale geval.

Achter deze beperking gaat de gedachte schuil, dat een filmer die financiële faciliteiten geniet toch wel in het voordeel is boven hem, die ge-

heel voor eigen rekening een film vervaardigt. Om even de gedachte te bepalen: hij, die op eens anders kosten in staat is naar (b.v.) Perzië te reizen, heeft de káns om met interessantere opnamen thuis te komen, dan hij die in zijn vacantie een weekje langs de Rijn toert. Contrôle is natuurlijk moeilijk uit te oefenen. Een ieder zal zich hierover naar eer en geweten dienen te beraden. Wordt tóch ingezonden en worden de financiële voordelen achteraf toch bekend, dan loopt men de kans op diskwalificatie en intrekking van de (eventueel gewonnen) prijs.

Laten we vóór alles overigens niet vergeten, dat de Nationale Filmwedstrijd een Selectieklasse en een Hoofdklasse kent. In de praktijk zal in de Selectieklasse niet veel veranderen, de Hoofdklasse daarentegen zal door die ruimere amateurbepalingen hoogstwaarschijnlijk een groter aantal inzendingen boeken. En dat was toch ook wel hoogst noodzakelijk. Het aantal échte Hoofdklassers (dus zij, die op grond van hun puntental daarin zitten), dat inzonder, was de laatste tijd uiterst minimaal. Een toenemende competitie, zal niet alleen voor die eenzame inzenders veel interessanter worden; de stimulans die ervan zal uitgaan dient men vooral niet te onderschatten. Met dan weer dit voordeel, dat Nederland in Internationaal milieu misschien weer zal gaan meetellen.

Tenslotte dan nog even iets over artikel 3 met de nu daarin opgenomen aparte groepen voor Reisfilms en Familiefilms. Ook dit is een gevolg van een zich richten op het buitenland, waar men voor deze genres ook afzonderlijke categorieën kent, ja, zelfs nog verder gaat.

De bezwaren, die de oude indeling had, dat een reisfilm beoordeeld werd in dezelfde klasse als een documentaire (in wezen hebben deze niets met elkaar te maken) zijn hiermede vervallen. De categorie Familiefilms kan worden gezien als een hommage aan die grote groep van filmers, die er tot nu toe nogal bekaaid is afgekomen *) en die toch moet worden gezien als de bron, waaruit ook de „topfilmers” zijn ontsprongen . . .

Dries Hendriks

*) tot op zekere hoogte dan, want de z.g. familiespeelfilms hebben verschillende malen tot de hoogste prijswinnaars behoord („Peter en de appels”, „Het kan maar zo . . .”, „Wasdag”, etc.)